

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 3 — La Garriga, 3 març de 1935 — Núm. 52

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

JA FA DOS ANYS....

Malgrat els auguris pessimistes que hom havia fet de la sort d'aquest periòdic d'ençà de la seva aparició, EL CONGOST assoleix amb aquest número el cinquanta dos de la seva publicació.

Ens plau des d'aquí poder afirmar que a la nostra obra mai li ha mancat l'ajut tant estimable dels nostres col·laboradors, ni l'òbol generós dels protectors. Ens donem compte, però, que EL CONGOST no ha assolit encara el grau de solidesa al qual aspirem. Per a assolir-lo tenim confiades les nostres esperances en la joventut que vibra al unísson amb els ideals que han informat la nostra actuació. El seu abrandament cristià i patriota, el seu anhel de perfecció, fonamenten aquelles esperances.

Es precisament la convicció de la bonesa de la nostra obra el que ens ha esperonat a seguir endavant en la ruta empresa. No valorem aquí el contingut que nosaltres hi hem aportat, que per una part no ens escauria de fer-ho, i per l'altra sabem que per ésser obra d'homes, forçosament ha d'estar plena d'imperficcions i defectes. El que afirmem és la bondat de les finalitats a les quals ens proposarem oferir la nostra activitat i a les quals hem intentat sempre ajustar la nostra actuació.

Es per això mateix que en aquesta ocasió

volem reafirmar la nostra adhesió a aquells principis:

EL CONGOST—dèiem en altra ocasió—no és neutre en matèria religiosa. No és tampoc cap quinzenal de caràcter pietós. Però, sincera i fermament convençuts de la veritat del Cristianisme. EL CONGOST contribuirà a propagar-la. Per això també prestarà la seva col·laboració a totes les entitats locals que volen portar l'acció del Cristianisme en la vida social.

EL CONGOST — afirmàvem a continuació — proclama el seu sentit patriòtic català. No està afiliat a cap partit polític; la qual cosa però, no li lleva la possibilitat d'exposar sempre que calgui la seva opinió en matèries polítiques.

Afegíem encara, EL CONGOST no és un periòdic de combat. Ens repugna l'opinió sistemàtica a alguna cosa determinada. Més aviat vol ésser el lloc de convergència de totes les aportacions que tendixin a enriquir el patrimoni espiritual i fins material del nostre poble.

En aquesta ocasió, EL CONGOST tot agraïnt l'ajuda de diversa procedència que fins avui ha rebut, espera continuar obtenint-la de totes les entitats i particulars que simpatitzen amb aquesta obra.

Farmàcia i Perfumeria - Productes fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

Canari de La Garriga

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

FARMACIA
PERFUMERIA

● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Pàdua intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern - Cuina excel·lent

Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

FETS i COMENTARIS

Dies enrera, a Barcelona, traspassà a millor vida, el senyor Manuel Pugès. La seva mort fou sentida especialment en els medis periodístics, polítics i literaris, als quals havia consagrat la seva vida, guiada sempre, per la antorxa de la fe. El senyor Pugès havia sojornat a La Garriga, mants estius i havia honrat amb els seus escrits, les pàgines d'aquest periòdic.

EL CONGOST, s'associa des d'aquest lloc, al dol que senten en aquesta ocasió, els seus familiars, amics i entitats a que pertanyia difunt. A. C. S.

Nova fàbrica — Estan molt avançades les obres per a bastir una nova fàbrica on s'hi traslladarà la que ara n'és de les tovalloles.

Vents — Des de fa dies que ens hem vist molestats per un fort vent que ha assotat sens mirament el nostre poble. Entre els molts danys en les cases i els arbres, cal consignar, el que sofrí dimarts passat la casa Jonqueras; el vent tirà a terra el corral malment les vaques que hi havia a dintre i ressentint-se'n tota la casa en conjunt. Les pèrdues són bastant crescudes.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

La «Barriga» — Un prec al Sr. Administrador de Correus: fa anys que totes les cartes que surten de La Garriga vénen marcades clarament per un esplèndid «La Barriga». No seria possible de corregir aquesta expressió que no ens fa cap favor?

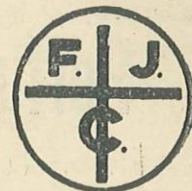
Carrers arraujats — Darrerament diversos carrers del poble han estat novament arraujats.

Carnaval — Hi han anunciats diversos actes per aquestes festes en els diferents locals del poble. No podent mancar-hi per això el ball. També corren rumors d'un concurs de disfresses infantil. Tot això estarà bé mentre no es traspassin els límits de el que és correcte.

Teatre — Avui la Secció dramàtica del Patronat Parroquial presentarà un selecte programa per a passar distreta la vetllada: la sarçuela «El Sant de l'amo» i les peces «A Sant Boi falta gent» i «Cura de moro».

La passa — Tothom, qui més qui menys, ha agafat aquesta malura que alguns anomenen «grippe» i altres la designen amb noms més o menys xistosos. Sortosament la marfuga sembla que ja acaba de passar, deixant darrera seu una estela d'estornuts i estossecs, que gairebé fan llàstima.

ACTIVITATS DE LA F. J. C.

Revisió trimestral — Diumenge passat, tingué lloc a Granollers, la IV Revisió trimestral d'aquesta comarca. Hi assistiren bon nombre de fejecistes. A la reunió de la tarda, s'explanà la ponència «Els caps de colla».

Basquet-bol — Continua el campionat comarcal d'aquest esport. Falten tant sols 3 dates per acabar-lo. Avui, el nostre equip rebrà la visita dels fejecistes de Caldes. El partit començarà a les onze del matí.

Caps de colla — El nostre Grup, ha portat a cap la reorganització dels caps de colla. Per a tal fi, es convocaren diversos fejecistes, a la reunió que es celebrà el dimecres, dia 20.

Excursionisme — Dimarts vinent, els fejecistes aficionats a l'excursionisme, aniran a Tagamanent, seguint l'itinerari d'altres vegades. Es sortirà de La Garriga amb el tren de les 7'15 del matí.

Cercles d'estudi — Continuen concorreguts com sempre. Aquest mes, s'ha tractat en el Cercle religiós, de la gràcia, i en el social, s'entrarà en l'estudi del laïcisme.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Els qui cooperen a «El Congost»

Director : Xavier Albó Molins

Redacció : Josep Ruaix—Josep Maurí—Ramon Ferrandis — Ramon Aguirre.

Administració: Manuel Mallol—Joan Bta. Calls

Col laboradors : Sra. Assumpta Corrons d'Albó. — Manuel Blancafort. — Josep Cirera. — Jeroni Tresserras.—J. Pratdesaba.—Ernest Ros.—Josep Puig (Sidral).—Antoni Vinyes. —Frederic Callis.—Josep Camp.

Protectors: Dr. Josep Vich, prevere.—Mn. Antoni Fàbregas.—Dr. Ramon Baucells.—Sr. Josep Corrons.—Sr. Joan Reig.—Sr. Jaume Rovira.—Sr. Ramon Dachs.—Sr. Josep Iglésies.—Sr. Lluís Fortuny.—Sr. Ramon Roig.—Sr. Narcís Cortinas.—Sr. Josep Pujadas.

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

**Trajos estan extra a mida
120 ptes.**

Bany, núm. 7 — Telèton, 9
LA GARRIGA

ADOBS DE

BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5.ª nt 2.ª
Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon 21566

VIC: Telèfon 56

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:

Plaça Perpiñà, 18 i 19

Classes d'homes

Mig en broma i mig seriós, parlaré avui d'aquest tema que no deixa d'ésser interessant. I la primera cosa que hem de preguntar és la següent: ¿Són tots els homes iguals? ¿No es diu que d'home a home va zero? En quant a la naturalesa humana no hi ha cap diferència essencial entre els diversos homes de la terra, però sí que n'hi ha en quant a l'actuació i accidents d'aquesta mateixa naturalesa.

Si alguna vegada us senteu en una cadira de les Rambles de Barcelona i observeu les diverses persones que desfilaran davant vostre a manera de pantalla cinematogràfica, de segur que riureu de debò. En passarà un de prim i alt, com si fos un pí, després un altre de gras i baixet, que sembla una bota amb dos peus; aquest és vermell de cara com un tomaca madur, aquell és més blanc que la paret; l'un camina de pressa com si el tren se li escapés, l'altre va poc a poc com si trepitgés nous; ara en ve un de més content que les pasqües, després un altre de més seriós que una cabra moixa trista; ara se'n veu un que té el nas com un apagallums i, més tard, un altre que el té més pla que el de cuqueta; aquest porta un vestit molt flamant, l'altre té les calces estripades.

I així podríem anar indicant moltes més varietats d'homes, fixant-nos en altres punts de vista. Però no vull passar per alt la diversificació d'homes, segons el punt de vista psicològic, és a dir, segons l'actuació i manera de manifestar-se el seu esperit. Hi han homes de molta força espiritual, que tenen l'esperit molt robust, i en canvi, d'altres que el tenen malalt, sec, prim, sens força per a poder actuar en qualsevol classe de treballs psíquics. Hi han homes molt decidits, i d'altres que mai prenen cap determinació; aquells tenen una voluntat ferma, són homes de caràcter; aquests són completament abúlics. Els primers fan el què els altres volen, són sempre dominats i viuen com esclaus de l'home de voluntat, de l'home d'energia. Dels primers n'hi ha molt pocs, quasi bé tots són dels segons; aquells es fan aviat amos del món i de la societat, mentre que aquests últims no són amos ni de sí mateixos.

Baix el punt de vista de la religió jo classifico els homes en bons, dolents i indiferents. No puc comprendre, però, que hi hagi homes indiferents, tractant-se d'aquest punt. Perquè dic jo: l'home té un enteniment que cerca la veritat i una voluntat que cerca el bé. I una de dues, o es posseeix la veritat o l'error, i s'estima l'un o l'altre. El qui estigui en pos-

sessió de la veritat és natural que l'estimi i que tota la seva actuació estigui conforme amb aquests ideals saludables de vida i de salut. Però si un hom posseeix l'error, és molt comprensible que la seva conducta sigui una cadena de fets i obres més conformes amb la voluntat del diable que de Déu.

I l'indiferent, ¿què fa? No és de Déu ni del dimoni, però pertany més al diable que a Nostre Senyor; en l'altar del seu cor hi té un ciri encès a St. Miquel i un altre a Satanàs. L'indiferent és de l'últim que li parla; no és capaç d'obrar per pròpia voluntat. ¿I és comprensible que un home no tingui voluntat? Això és precisament el què jo no puc comprendre. I a les Sagrades Lletres es veu que Déu tampoc ho aguanta: Perquè no ets ni fret ni calent, per això t'escupiré de la meva boca.

Ara més que mai, la societat i les circumstàncies exigeixen que les persones es decantin cap a un cantó o cap a l'altre, perquè les mitges tintes ja no s'admeten, ja no es cotitzen.

I baix el punt de vista del caràcter, trobarem també moltes classes d'homes. L'un és nerviós i mai està quiet, com si patís el mal que en diuen «ball de Sant Vito»; l'altre és extremadament sentimental i tot el fa patir, tot ho interpreta malament, una mirada, un gest, etc.; aquest no perdona ni tolera res, és venjatiu; aquell tot ho dissimula, tot se li pot dir perquè sempre ho pren bé. I mentre al primer ningú no el pot veure, a aquest tots l'alaben i l'admiuen. Ara en trobem un que obra sempre al primer impuls, i després un altre que gasta una flemma que no el fa moure ni una pedregada. L'un és colèric, no perquè es deixi portar del còlera, sinó de la còlera; l'altre és apàtic, i què no té res de simpàtic.

Uns homes neixen rics, i altres pobres; però tots són iguals quan són a la sepultura. Això respecte del cos, que respecte a l'ànima hi han dues categories: els que pugen al cel i els que baixen a l'infern. I aquesta és la distinció més gran, més profunda i més completa que hi pot haver entre els homes. Sort completament diferent, diferència irremeiable i eterna. Cadascú tindrà la sort que vulgui. Oració, penitència, sagraments, per una banda. Món, dimoni, carn, per l'altra. Ara, encara es pot triar. Després de passada la frontera de l'eternitat, ja serà tard. No deixis per a demà el que puguis fer avui.

LA NOSTRA

LA PERDUA D'UN AMIC

MANUEL PUGÈS

Qui era Manuel Pugès? es preguntaran molts lectors d'EL CONGOST.

Doncs jo, que coneixia molt aquest admirable baró i que el seu traspàs, suara ocorregut, m'ha deixat el cor endolat, us diré que a l'estiu, cada dissabte arribava de Barcelona un home alt i silenciós, senyoriuol i modest, el qual, en mig de la xerrameca dels viatgers estiuejants, s'havia passat l'hora de tren absorbint en una lectura selecta. Baixava el bon senyor de l'estació i—gran amic de l'exercici físic—empenia a peu la darrera etapa del seu viatge setmanal anant a juntar-se als seus que, al pacífic sojorn de la masia Busquets, l'estaven esperant.

Venia a La Garriga a reposar, però de fet el seu temperament infatigable no trobava repòs enlloc. Tant bon punt acabava de dinar, ja el teníeu altra volta el cap acotat damunt un llibre o emplenant quartel·les que l'editor o la redacció del periòdic reclamaven.

Manuel Pugès era un escriptor especialment destacat com a coneixedor de qüestions econòmiques i polítiques, i com a tal, gaudia d'un gran prestigi. La seva prosa d'una simplicitat modèlica, dintre una gran correcció, feia assequibles a qualsevol lector els temes profunds que sempre tractava. Els lectors d'«El Matí» haurien pensat, dotzenes de vegades, en llegir els magnífics editorials de la primera etapa: Qui ho deu escriure això? Doncs, aquells articles substanciosos, densos dintre la seva brevetat; aquelles ratlles anònimes fixant una idea nascuda del comentari del fet del dia, saturades de seny polític i d'ètica cristiana, eren escrites—moltes vegades a l'ombra de les alzines de càn Busquets—per Manuel Pugès.

La presència al nostre poble d'aquest intel·lectual hauria estat més remarcada, si Pugès hagués tingut en estima el freqüentar llocs de reunió o se l'hagués vist acompanyant les filles al Casino o al

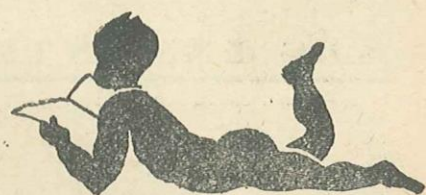
Cinema. Però ell, davant qualsevol programa de festa diumengera, s'arronçava d'espatlles i amb l'americana al braç, pujava a meditar els temes que li eren cars, a les pinedes, camí de Puig-graciós.

Jo que vaig tenir la joia de passar amb ell llargues tardes estivals per aquells camins, sé prou bé la delícia que era anar seguint, en amigable conversa, els seus pensaments.

No feia pas molts anys que el coneixia, ni les nostres edats eren parelles, però l'amistat que tan aviat i amb una cordialitat sense reserves va oferir-me, feia que, malgrat el respecte que m'inspirava, amb ell em trobés com m'hauria trobat amb el millor amic de la infància.

Respecte i amistat em porten ara a escriure aquestes paraules d'homenatge pòstum. I crec que es adient que ho faci des de les planes de la nostra publicació garriguenca, tota vegada que Manuel Pugès era un gran devot de la nostra població i especialment de les pinedes dels nostres turons i del nostre cel. L'estiu vinent el camí de Puig-graciós enyorarà la figura senyoriuola d'aquell home cultíssim, cavaller de la modèstia, que havia escollit aquells indrets com a oasi en la seva vida de laboriositat infatigable.

La premsa de Barcelona ha consignat la trista nova del seu traspàs i des d'«El Matí» — diari que en bona part deu a Pugès el seu prestigi — fins als periòdics d'ideologies més distants, tots han coincidit en l'elogi a les seves dots personals i del valer dels seus escrits, planyent la pèrdua de l'home i de l'escriptor. La Garriga es doldrà també d'haver perdut un dels més fermes devots estiuejants i jo sento, barrejat a la tristesa d'haver perdut un gran amic, el consol de pensar que Déu haurà acollit al seu sí l'ànima cristianíssima de Manuel Pugès.

FULL FEMENI

Amb una constància ininterrompuda, aquesta secció del nostre periòdic, publica quinzenalment una veritable pàgina viscuda, sempre vària en el tema, amena en la lectura, fàcil en l'expressió i sovint amb l'espurna de la gràcia, que abastament han apreciat els lectors. Aquestes qualitats i especialment la continuïtat de la col·laboració, ens obliguen en aquest segon aniversari de la publicació d'El Congost, a palesar públicament el nostre agraïment, a la senyora Assumpta Corrons d'Albó, qui modestament signa els seus articles amb la lletra A. Tinguin, doncs, aquestes ratlles, testimoni de la nostra gratitud.

Les sabatetes

I ara, què més, mare? — preguntà la Maria Rosa.

Estava fent unes sabatetes de llana blava pel germanet, i com que era petitona no hauria sabut com engiponar-s'ho, sense la direcció de la mare.

Treballava amb una il·lusió extraordinària, una gran il·lusió que sols podia comparar-se amb la que sentí quan li posaren als braços aquell nen que acabava d'arribar del cel, un infantó que no sabia res de res, fora d'una cosa: el ressort de totes les tendreses del cor dels seus.

La nena, amorosa com una mareta de debò, li féu cantar una besada al mig del front, petit i fi com un vellut de seda, i tot seguit rumià què podria oferir-li que li fos ben plaent o que li fes un bon servei.

La mare mateixa li suggerí:

—Podries fer-li unes sabatetes, ara que ja saps fer ganxet. —

—Ai sí! Unes sabatetes xiques que li abriguessin força aquells peüets tan rebufons. — I amb tota la seva bona voluntat començà la tasca.

Era un xic difícil per ella, tan petitona, però treient força la llengua i decantant el caparró, ara a una banda, ara a l'altra, anà reeixint d'una manera ben acceptable. Només hi mancava el darrer retoc de la mare, quan el nen, de cop i volta, es posà malalt, molt malalt i l'angúnia els rosegava a tots. La Maria Rosa, anava a veure'l, i no li deixaven entrar. Tot un dia estigué gairebé abandonada. Havien de fer remeis al nen, i el metge venia sovint, i tot eren tràfecs per casa, fins que la portaren a veure el germanet mort.

—I les sabatetes?—preguntà la Maria Rosa.

Era una petita preocupació, la de la nena, enfrontada amb la gran angoixa dels grans! No n'hi feren cas, i perquè no s'impressionés massa la treieren de la cambra.

L'endemà, uns homes portaren una caixa blanca pel nen. El pare parlava amb ells, la mare, estava atrafegada escoltant les veïnes i parentes i amigues que havien anat a conçolar-la. Seria una bella ocasió per atancar-se al germanet i oferir-li el seu regal, les sabatetes. Ell, no les veuria, és clar, ni li premiaria l'obsequi amb una d'aquelles delicioses rialletes que ja sabia fer..., tant que ho havia somniat la Maria Rosa! Però, mai més, podria donar-les-hi! Sí, sí, les hi posaria ben amagadetes dessota el vestit blanc, i així, ningú les veuria i no la renyarien...

Quan tornà amb les sabatetes ja tancaven la caixa. Unes llàgrimes grosses li caigueren galtes avall, mentre pensava que en la vida hi ha coses ben amargues.

L'enterrament silenciós i reverent, encapçalat amb la Creu, esperança i conçol dels qui ploren, feia via pel camí blanc del cementiri.

Poc després, una dona trucà a casa la Maria Rosa. Era una captaire que duia un infant, si fa o no fa del temps del nen mort. La nena no vacil·là gens, i les sabatetes foren per ell.

De vegades, en les rondalles i en les vides dels Sants, hom conta que al bon Jesús i a la Verge, els plau el prendre la forma de captaires. Si aquells ho eren o no, la Maria Rosa no ho podria dir, però el cert és, que sentí a dins del cor un goig immens, com si al mateix Jesuset hagués ofrenat les seves xiques sabatetes blaves.

ALS INFANTS**PAGINES D'HISTORIA**

Els primers pobladors de Catalunya

Sapigueu, abans que res, que d'això fa molt de temps: milers d'anys. Els primers pobladors de Catalunya foren els homes de la Prehistòria. Eren uns homes salvatges que vivien de la caça. Es mig cobrien amb pells d'animals. Les coves eren llurs habitacions. Passaven el dia caçant o bé fabricant llurs utensilis amb pedres, amb ossos o amb banyes. Menaven, certament, una vida ben rudimentària.

Creien que si abans de la cacera en pintaven l'escena, els animals (les cabres salvatges, el porc senglar, el cèrvol), queien més fàcilment sota el cop de llur sageta. Per això en certes roques a l'aire lliure, o dins les coves on havien viscut, hi han estat trobades unes belles pintures. Eren, doncs, pobles caçadors, però també eren pobles artistes.

De mica en mica l'home va començar a civilitzar-se: ja no va fer solament de caçador, sinó també de pagès, treballant la terra, i de pastor, menant els ramats. Va aprendre de fer terrissa i de fabricar vasos i olles. Més tard aprengué de servir-se dels metalls. Barrejant el coure amb l'estany, va obtenir el bronze. I així els seus utensilis van perfeccionar-se. I ja no fou solament caçador, pastor i pagès, sinó que començà a dedicar-se al comerç i a bescanviar els seus productes amb els dels altres pobles.

Però com que Catalunya es trobà ben situada en aquest recó de la mar Mediterrània, entre les dues grans contrades que foren la Hispània i la Gàl·lia, amb un clima agradable, amb riqueses naturals, passà que alguns dels pobles comerciants de l'antiguitat no en tingueren prou de comerciar-hi i resolgueren roman-dre-hi. El mateix s'esdevingué amb alguns altres pobles, de mena guerrers i conqueridors. Així van venir-hi els grecs, els cartaginesos i els romans. I encara segles després, els visigots, els sarraïns i els francs. Alguns hi van viure solament alguns anys; d'altres hi van restar segles.

Els grecs, en aquells temps, eren els homes més civilitzats i més savis de tot Europa i fins de tot el món. Filosofia, astronomia, matemàtiques, física, totes les ciències eren conreades per ells. Eren també grans artistes. Quan es posaven a fer estàtues, no hi havia pas qui en fes de més boniques. Llurs temples eren una meravella de proporcions i d'harmonia. Els poetes escrivien uns poemes com després no se n'han escrit gaires.

Però el poble grec no era solament un poble d'artistes i d'homes de ciència, sinó també un poble de mariners i de marxants. No són pas activitats oposades, al contrari: elles fan un poble complet, com ho fou el grec en aquelles èpoques llunyanes.

Doncs els grecs van arribar a les nostres costes. Venien de Marsella, on havien establert una pròspera colònia. Passant per davant de la Badia de Roses, en veure-la tan ample i tan bella, van pensar: «Aquí sí que faria bo de fundar-hi una colònia». I no n'hi van fundar una, sinó dues: Roses i Empúries.

La més important fou Empúries. Una petita ciutat va dreçar-s'hi amb els seus murs de grans pedres, i amb els seus carrers i les seves cases baixes, amb els seus temples i les seves estàtues, amb el seu port. Alií arribaven els navilis grecs, amb llurs veles acolorides, amb els rengles de rems que batien la mar rítmicament.

Arribaven carregats de mercaderies de tota mena i a Empúries les venien als pobles indígenes. Era un veritable mercat, i d'això li ve el nom: «Emporion», paraula grega que vol dir mercat.

No cal dir quan de bé va produir, per a la civilització dels indígenes, aquest contacte amb el poble grec. No es pot anar sinó a guanyar, en tractar amb gentes més avançades i cultes.

PLANXES ACANALADES / DIPOSITS / TUBERIES / CANALS
CUBELLS / PLANXES LLISES / XEMENEIES / SAFAREIGS

REPRESENTACIO I DIPOSIT PER A LA VENDA :

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

Xampany
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT
Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

C. Girona, 26 - 1.er 1.ª — — Barcelona

FÀBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

ESPORTS

Juventut Garriguena, 3 — Cardedeu, F. C., 0

Confiàvem que, la passada reunió, s'hauria posat un bon pedaç a la marxa de l'equip local, i no anàvem errats (aparentment), doncs el passat diumenge, dia 17, es conjuminaren dos equips del club, dos; per tal de plantar cara a dos d'altres de pobles de la comarca.

Es comprèn, doncs, la sorprenent alegria del bon aficionat, en llegir que mentre un potent combinat el faria gaudir d'una bona tarda de fútbol, un altre compost reserva es llençava amb tot coratge i l'heroicitat que el cas requereix, a conquerir honors i glòria en camp contrari, amb l'únic i ferm ideal de deixar els nostres colors a l'alt nivell a què els ha situat el seu gloriós passat, el seu brillant present i el merescut futur. (Potser no serà tant!).

Damunt del terreny, tot això ja no fou tan planer ni airós. No sabem del cert que va passar a Tona, però el partit que hi hagué al nostre camp, no tingué res de particular i més aviat fou vulgar, tirant a magret.

Al Cardedeu, si no tenen res millor, no faran mai cap revolució.

En quant als locals, mirat en conjunt gairebé varen estar a un través de dit de l'enemic. En els nostres rengles, però, sempre hi ha alguna novetat. Per variar, estrenaren tota una davantera integrada per elements joves, excepte Caselles. Els exteriors eren manllevats als pobles limítrofes; de L'Amella un i de Figaró l'altre, passant per La Garriga, que hi aportava el terçet central.

No defraudaren els dos extrems, ni tampoc Val's, debutant davanter centre, que si bé és natural que per raó del debut jugués un xic cohibit i amb el cap sota l'ala, com un moixonet en mans d'un infant, demostrà que coneix el joc i per tant, que és com una bona llavor que promet de la collita que vindrà.

Una altra novetat que cridà l'atenció, fou la de veure jugar al porter vestit de paisà, doncs tant en Marió com en Tonet, que amb prou feines hagueren d'intervenir, jugaren amb pantalons llargs i armilla, per manca d'equip. S'imposa, doncs, obrir una subscripció, per adquirir equips, doncs produeix un efecte deplorable veure una porteria defensada per un porter de broma. La veritat, fa molt poc *guerrero*.

Amb aquest partit reaparegué en Coméré, que en

tingué una de freda i una altra també, passant pilotes compromeses i embarullades al defensa Arissa, el qual aclarí les situacions amb la regularitat de sempre, tirant les pilotes als jardins i tancats pròxims al camp. Vàrem poder anotar una sola aclarida, que casualment caigué al mig del camp. També reaparegué el marcador («*veinte años después*»), el qual després d'un temps d'atur forçós, torna a funcionar brillant, resplandent i rialler, com al seu millor temps.

Després del partit, un jugador va dir-nos que el públic els deixà sols, doncs en tocar les cinc, tothom es sentí *radio-escucha* i tots els espectadors anaren a escoltar el drama de boxa, que durà dos minuts i disset segons.....

A. V.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Juventut Garriguena, 1

U. E. Sant Andreu (Reserva), 1

Aquest partit que tingué lloc diumenge passat, al nostre camp, va ésser més avorrit que una sinfonia d'autor anònim. I això que els anuncis deien que fóra un partit cim i memorable.

L'equip local, que gràcies a la famosa *carioca* no pogué presentar-se complet, va portar a cap una actuació un xic magreta; més clar: «llaunitis mee...» doncs descomptant en Bonastre i en Narach, els demés brillaren per la seva absència.

El de Sant Andreu no es mostrà de bon tros tan ferotge com el presentaven els programes, doncs a allò de què és un dels millors conjunts que han passat pel nostre camp, s'hi pot posar un interrogant ben gros. Amb tot, però, sort n'hi hagué d'aquest equip per veure alguna cosa, ja que donada la forma geroglífica (diem geroglífica perquè amb tants canvis de jugadors, a darrera hora ja ens rodava el cap) amb què jugaven els de casa, hauria estat un d'aquells dies en què no ve d'un tanto.

Així, doncs, poca cosa podem dir del partit, que tret de tres o quatre jugadors que tingueren la virtut de desvetllar uns moments l'ensopiment del respectable, tot el demés resultà tronadel, avorridet i tristet...

La feina del pito, se la repartiren en Tià i en Ventura, que ho feren discretament. El públic no molt nombros.

I ara, a esperar que comenci el torneig de la Copa Amateur i a veure si directius i jugadors fan un va-i-tot i ens fan quedar com uns homes.

SIDRAL

● Garatge Dalmau

Autos de lloguer — Taller de Reparacions — Tel. 26

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Bany, 3. Pl. Francesc Ferrer - LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

● Barberia CASA JAUME ●

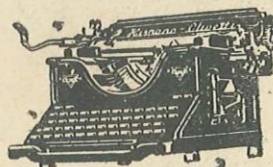
SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

COMERCIANTS!!! No escriviu més a mà

La documentació de la vostra casa donarà una altra impressió si es escrita a màquina. La comoditat, rapidesa i pulcritud dels vostres escrits, us estalviaran les enutjoses molèsties d'haver d'escriure a mà. Avui ja no hi ha ningú que no reconeixi la gran avantatge d'escriure a màquina.

I entre totes les que existeixen, la «HISPANO-OLIVETTI» és la que s'ha imposat arreu. ¿Per què?... Perquè reuneix totes les qualitats que es poden exigir a una màquina moderna: VELOCITAT, RESISTENCIA, PULCRITUD. La «HISPANO-OLIVETTI» ha assolit la màxima perfecció.

Representant
a La Garriga:

JOSEP RUAIX
CARRER DELS BANYS, 73

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatlu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: **JOSEP CORRONS DALMAU**

Josep Iglesias (Pólit)

Constructor d'Obres

Carrer dels Banys, núm. 19 - LA GARRIGA

sabons
Barangé

